

ЕГО ИДЕАЛ

автор: Аријета Тахири

Ако некој Ви постави можност да одберете една меѓу можни три особини: его, суета и достоинство, секако ќе го одберете достоинството... Не е фер некој да Ви понуди да бираме меѓу две лоши и една добра особина на личноста, нели? Меѓутоа, патот во животот којшто ќе го прифатите нема да Ви понуди да одберете само доблести и добри карактерни особини. Животот ни дава и лекции, грешки, искушенија. Како ние ги прифаќаме и реагираме, тоа говори за нашата емотивна зрелост. И тука е долгиот пат којшто не можеме да видиме како завршува. Како да го изградиме нашиот пат (избори во животот) а да ги зачуваме добрите особини и да се изградиме во општествено прифатени личности со идеален карактер?

Прво да разграничиме со структурата на личноста. Сите имаме **ИД, Его и Супер его**. **ИД е примитивното во нас и служи за задоволување на потребите без одложување**. Слично на бебе кое има потреба само за исполнување на своите биолошки потреби, каде когнитивниот и интелектуалниот развој може да почекаат. **Его е повисока норма од ИД, претставува ЈАС како личност, кога е потребно се обидува да рационализира на некој начин и тежнее да биде „судијата“ меѓу Ид и Супер Его**. **Супер егото се совеста и нормите на воспитување**. Рамката по која треба општествено да се однесуваме и е општо прифатено од нашите родители, средината, воспитувањето кое кажува што е „добро“ и што е „лошо“. Суетата е гладта за слава и уважување. Но, за тоа ќе говориме малку подоцна. Да се навратиме на егото и да објасниме зошто оди заедно со неговата придружничка „суетата“? Проблемот не е во поседување на егото. Да, добро е ако

го имаме и треба да го имаме, затоа што ако воопшто го немаме ќе бидеме вечни понизници на другите. Се јавува проблем кога се губи тлото и кога општествено владееме со успеси. Тогаш ја губиме перцепцијата за тоа што навистина е реално околу нас и егото почнува да се преценува. Ни дава емоција на надмоќ, налет дека може да постигнеме се што не е погрешно. Можеби можеме, се е до нашата моќ на размислување. Меѓутоа, Егото мами! Тоа го започнува ланецот на себеволитето, преценетоста, бидувањето секогаш во право. Доминантен нарцис!! Секогаш мора да е во право и да одлучува, затоа што тој знае најдобро. Мамката на застојот во личниот интелектуален развој. Понекогаш треба да сте непријател на самите себе и да постапувате против моменталната волја. Не е чудно што суетата е слична на него, како да се потпомагаат. Стравот од „понижување“ е оружјето на суетата. Да не се понижувате ако прашате или замолите некој да ви покаже како треба да се направи зададената обврска во моментот.

Суетата е нешто што не дозволува да прашаме кога не знаеме. Поведени од мислата дека тој некој не може да биде подобар од нас. Дека сме стигнале на оваа позиција затоа што сме заслужиле и нема да се „понижуваме“ некој да ни кажува кој треба уште многу да учи во животот за да не достигне до нивото кое сме денес. Значи егото е секогаш во право, секогаш знае. Суетата го штити со стравот од понижување. Но, имам впечаток дека меѓу мостот на

нашето воспитување и средината, егото се меша со гордоста, суетата и достоинството. Немаме доволно свест и знаење да ги разграничине. Сите овие карактерни црти се доживуваат како достоинство.

Достоинственост е она кога веќе почитта не е „*послужена на масата*“. Англичаните користат фраза со која многу добро ја опишуваат ситуацијата „*time to leave the table*“. Ете, тоа е достоинство. Да ја напуштите масата кога почитта не е послужена на масата. Да бидете достоинствени значи да знаете КОГА да заминете и да се почитувате самите себе кога веќе се нарушува вашиот интегритет на личноста и самопочитта. Кога не сте почитувани, омаловажувани, навредувани и вашата вредност како личност е небитна.

VANITY CAN EASILY
OVERTAKE WISDOM.
IT USUALLY
OVERTAKES
COMMON SENSE.

Julian Casablancas

PICTUREQUOTES.COM

И сега доаѓаме до кулминацијата. Како сите овие состојби се мешаат и постапките ги оправдуваме со картата на „Достоинството“? Проблемот е генералното непознавање на нашата личност, неприфаќањето на грешките и малото тежнење да работиме на својот личен развој. Никој не се родил со знаење и не се родил „идеален“. Нормално е да не знаете се, посебно кога сте на почеток на вашето студирање, работа и кога сте во вашите 20-ти години. Тогаш од Вас се очекува многу докажување, емотивно созревавање, постигнување на многу успеси и формирање на се што претставува идеално и прифатено од општеството. Во трка сте со времето, иако товарите кои ги носите на вашиот грб Ви ја отежнуваат трката. И затоа е нормално и да не ги препознаете суетата и преголемото его. Тие се разоружуваат со храброста да се биде реален и искрен кон себе си. Признајте си дека не знаете... Никој нема да Ве осуди освен самите себе... Признавањето и храброста да се научи и да се „плукне“ вистината во лице пред Вас и пред другите Ви е најдобро оружје за знаење и разликувањето на реалното од тоа што мислите дека другите го гледаат или го мислат за Вас.. Учете, прашувајте и повторно прашувајте додека не научите, додека не се уверите дека добро сте научиле и сфатиле и ако треба да носите одлука, прашувајте, разговарајте со кого е потребно за да се уверите дека одлученото е доволно добро. Не може да е најдобро. Не постои суперлатив во животот. Нешто најдобро, нешто најпамятно. Затоа што кога ќе мислите дека сте ја постигнале најдобрата верзија од себеси, најдобрата одлука, ќе откриете дека можете и подобро. Кога ќе видите нешто најубаво, животот ќе Ви покаже поубави и повредни работи за Вас. Само треба да бидете во постојана потрага за подоброто, попамятното, без штедење, скромни, со здрава самодоверба и проценување на моменталните реални капацитети. Бидете сверки за самите себе. За подобра верзија од себе а не да ги задоволите другите, нивните норми или за да го постигнете ИДЕАЛОТ. Затоа што во потрага по идеалот се раѓа злото.